

Jô tela niy ślepia...

Dwóch kamratów zicło sie na plantach na bance. Do jednego śnich zaglingała mobilniokym dziółcha i rzóndzi:

– Móm chałpa fraj! Przilazuj! A gibko!

– Suhej Erna, jô jes terôzki ze mojim kamratym Ernstym...

– To gryfnie! Zarôzki zwónia po moja kmaratka, a ty bier tego swojigo kamrata mit i przikludźcie sie ku mie!

Nó, tóż chopcy depcóm ku tyj dziółsze ale łorôz tyn kamrat Ernst sie pytô:

– Eeee! Ty, chopie! A jak łona bydzie bydzie jakosik żadno? Tóż to bydzie przesrane do imyntu!

– Dej pokój chopie, niy strachej sie nic! U mojij freli we chałpie jes gorzôła, szluknymy małowiela i pewnikiym ci sie ta drugô spodobô.

Wlazujóm do pomiyszkaniô, witajóm sie i łorôz tyn kamrat Ernst szeptło:

– Te, chopie... tela gorzôły to jô niy strzimia, tela to jô na zicher niy wysłepia!